

CLEMENS WISSE

De legende
van de Klaverhoeve

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Je moet nu verder zelf voor moe zorgen, pa, want ik moet vóór tien uur terug zijn in mijn dienst. Ik zeg moe nog even gedag; tot woensdag, hoor!’ Ploon Molleman, de oudste dochter van Herman en Caro Molleman, had die zondag haar vrije dag, maar het grootste deel daarvan besteedde ze aan de verzorging van haar moeder.

‘Ja, ga maar, meisie, ik red me verder wel,’ zegt vader Herman. Hij wil zijn oudste dochter, die zich de hele dag heeft uitgesloofd, niet laten merken dat hij haar met gemengde gevoelens laat gaan.

‘Lukt het echt wel, pa, of moet ik mevrouw toestemming vragen morgenavond nog even terug te komen?’ Zelf heeft Ploon er ook moeite mee haar vader alleen met haar zieke moeder en kleine Bartje achter te moeten laten, maar als haar vader zijn hoofd schudt, loopt ze nog even naar de slaapkamer van haar moeder om afscheid te nemen. Ze maakt zich zorgen

en voordat ze het huis verlaat, adviseert ze haar vader toch nog de dokter te laten komen.

Herman Molleman zakt terug in zijn stoel en drinkt de kom koffie leeg die Ploon nog vóór haar vertrek voor hem neergezet heeft. Hij doet wel zo luchtig tegenover zijn oudste dochter, maar hij zit behoorlijk in de problemen. Zijn vrouw Caro ziek en zijn twee dochters voor dag en nacht in betrekking. Hij staat er dus alleen voor. Aan zijn zoontje Bart van zeven heeft hij nog niks. Een lief ventje en bezorgd om zijn moeder, maar verder een handenbindertje. Het kan vreemd lopen in een huwelijk. Nog enkele jaren en dan vieren hij en Caro hun zilveren huwelijksfeest. Hij denkt terug aan de trouwdag. Dolgelukkig was hij met de mooie Caro Kool. Zijn oudste dochter Ploon van twintig lijkt op Caro toen die dezelfde leeftijd had. Zijn tweede dochter Lenie telt zeventien lentes en ook zij mag er wezen. Bart is een nakomertje. Hij en Caro hadden na tien jaar helemaal niet meer op kinderen gerekend, toen Caro plotseling zwanger raakte. Zij waren er niettemin blij mee, want een jongetje hadden ze altijd al gewild. Maar met drie kinderen en een bescheiden inkomen was schraalhans keukenmeester en hun mooie huis in de brede

straat moesten zij verruilen voor een klein huisje in een nauwe steeg. Op een donkere dag moet nu ook overdag de lamp aan, want er dringt nauwelijks daglicht door in de bedompte huiskamer.

‘Wil jij ook nog een bakkie koffie, Caro?’ vraagt Herman als Ploon weg is, maar Caro schudt haar hoofd.

‘Geef me maar wat water, Herman, want ik heb het warm. Plony denkt dat ik koorts heb en ze had het over de dokter.’

‘Zij adviseerde mij de dokter te waarschuwen en ik denk dat ik dat maar doe, vrouwtje.’

‘De dokter kost geld en de koorts zal wel weer zakken, jongen,’ meent Caro, maar Herman is het niet met haar eens.

‘Ik ga morgenochtend meteen naar de dokter, want die koorts bevalt me al helemaal niet.’ Herman Molleman volgt liever het advies van zijn dochter op dan dat van zijn vrouw.

‘Wat uw vrouw nodig heeft, is licht en frisse lucht, beste man,’ zegt dokter Versteeg als hij de volgende middag bij de familie Molleman aanklopt. ‘Deze bedompte steeg, waarin nauwelijks licht, laat staan wat zon doordringt, is funest voor de gezondheid van uw vrouw. Ik adviseer u dringend naar andere

woonruimte om te zien.'

'Heb je gehoord wat de dokter zei, Caro?'

'De dokter kan mooi praten, Herman, maar waar moeten wij naartoe?' Caro weet dat Herman ook geen antwoord heeft op die vraag. Vroeger, voordat zij trouwden, was dat wel anders. Een branie was Herman en eigenlijk is hij dat nog steeds een beetje, hoewel de wilde haren er al wat vanaf zijn. Ze herinnert zich zijn beloftes. Als welgesteld antiquair zou hij een paleisje voor haar huren. Geen slag zou ze meer hoeven te doen. Hij werkte toen als manusje-van-alles bij een gerenommeerde antiquair in de stad en die had kennelijk schik in de fantasierijke jonge Herman Molleman. Hij leerde hem de fijne kneepjes van het vak en de boeken die hij hem gaf, werden door de jonge Herman ijverig bestudeerd. Toen de oude antiquair stierf en de zaak verkocht werd, was er geen plaats meer voor Herman en toen werden het twaalf ambachten en dertien ongelukken. Toch houdt zij nog steeds van de wat losbollige man, van wie zij drie lieve kinderen kreeg. Ze hoopt weer vlug op de been te zijn, want vooral kleine Bartje heeft haar hard nodig. Misschien dat haar broer Thijs, bij wie Herman nu werkt, een oplossing weet. Ze

weet dat zij de lievelingszuster van Thijs is en dat ook hij zich zorgen om haar gezondheid maakt. Dat is niet zo gek, want Thijs is tien jaar jonger dan zij en thuis was zij altijd min of meer zijn tweede moeder. Haar broer heeft een handel in oud ijzer en Herman haalt dat op met een hondenkar. Voor zichzelf scharrelt hij er wat bij, voornamelijk antiek, want daar heeft hij verstand van. Af en toe behaalt hij een aardig winstje, maar een paleisje, zoals hij haar ooit beloofde, kan hij er niet van huren. Caro moet glimlachen bij de gedachte alleen al. Ze houdt van de fantast Herman Molleman en ze weet dat hij ook gek is op haar en op de kinderen. ‘Als het moet, zou ik voor jullie willen stelen,’ zegt hij weleens, maar daar is zij het zeker niet mee eens. Nee, voor haar gaat eerlijkheid boven alles.

‘Waarom ga je niet eens met Thijs praten?’ vraagt Caro en Herman knikt.

‘Ja, dat lijkt me een goed idee. Als ik hem uitleg wat dokter Versteeg gezegd heeft, dan zal ook hij zich nog meer zorgen om jou maken.’

‘Je moet het niet uitbuiten, Herman,’ waarschuwt Caro.

‘Uitbuiten? Hoe bedoel je?’

‘Ach, je weet hoe Thijs aan mij hangt. Straks steekt hij zichzelf nog in de schulden om ons te helpen te verhuizen naar een huis met meer licht en lucht.’

‘Heb met je broer Thijs maar geen medelijden, Caro,’ lacht Herman. ‘Die knaap verdient genoeg aan zijn handel.’

‘Maar jij komt toch niets aan hem te kort, zeker?’

‘Nee, dat niet, maar Thijs kan best wat missen voor zijn lieve zussie.’

‘Ja, ik hoor het al; ik vertrouw je voor geen cent, jongetje!’ Caro zegt het, maar de gedachte dat haar broer haar zou kunnen helpen deze donkere en mufte steeg te verruilen voor een woning met licht, lucht en zon, zorgt ervoor dat ze zich meteen al wat beter voelt.

‘Weet je wat jij moet doen, Herman?’ Thijs Kool kijkt zijn zwager indringend aan. ‘Jij moet met de hondenkar de boer op. Bij boeren in de omliggende dorpen is veel oud ijzer op te halen en wellicht vind je er ook nog wat antiek.’

‘Maar waarom in de omliggende dorpen en niet in de stad, Thijs?’ Herman begrijpt niet helemaal waar zijn zwager heen wil.

‘Dat lijkt me nogal logisch, jongen. In dorpen staan huizen en daarvan is er misschien wel eentje tegen een redelijke prijs te huur. Waar vind je meer licht, lucht en zon dan in een boerendorp?’

‘Oh, nou vat ik je. Daar zit wel wat in, want bij de boeren zit nog wel wat antiek.’

‘Dat is een bijhandeltje, Herman! Als je met mij wilt blijven samenwerken, dan wil ik oud ijzer zien en geen antiek. Dus oud ijzer heeft jouw eerste belangstelling, akkoord?’

‘Je hebt natuurlijk gelijk, Thijs, maar ik liet me even gaan door de gedachte dat er bij de boeren wellicht meer antieke spulletjes dan oud ijzer te halen zijn.’

‘Onthoud één ding, Herman, je werkt in de eerste plaats voor mij en als je er wat bij kan scharrelen, dan zal je van mij geen last hebben.’

‘Thijs heeft me een oplossing aan de hand gedaan waar ik zelf nog niet aan gedacht had, Caro,’ zegt Herman enthousiast als hij die avond thuiskomt. De buurvrouw heeft zich het lot van Caro aangetrokken en heeft haar wat geholpen, zodat er toch een pan eten op het vuur staat. Ook Bartje is opgevangen, toen hij

uit school kwam. ‘We verhuizen naar een boerendorp met lucht, licht en zon, vrouwtje!’ Herman doet net of alles al in kannen en kruiken is, maar Caro kent haar man en wil wel weten wat er nu echt aan de hand is. En dan vertelt Herman haar wat hij met Thijs besproken heeft. ‘Morgen ga ik het boerenland in en dan zal ik mijn ogen goed de kost geven, Caro,’ belooft hij. Alles wil hij wel doen om zijn vrouwtje weer vrolijk en gezond te zien.

Herman Molleman voegt de daad bij het woord en de volgende dag al verplaatst hij zijn ‘jachtterrein’ van de stad naar het platteland. Zo komt hij ook in het kleine dorp aan de Zuiderplas en ziet er een huisje leeg staan. De dichtstbijzijnde buur is een boerderij met het opschrift ‘Klaverhoeve’. Op zijn ‘Volk!’ komt de boer zelf naar de deur en vraagt Herman wat er van zijn dienst is.

‘Ik wil graag weten of dat lege huisje vooraan de weg te huur is,’ vraagt hij de boer die hem argwanend aankijkt.

Kobus Groot heeft het niet zo op scharrelaars die met een hondenkar met ongeregeld goed bij hem op het erf komen.

‘Waarom wil je dat weten, beste man?’ vraagt Kobus het, in zijn ogen, morsige type

argwanend aankijkend.

‘Omdat ik het misschien zou willen huren, boer Klaver.’

‘Boer Klaver? Hoe kom je daar nou op?’ Kobus denkt dat hij door het vreemde heerschapp in de maling genomen wordt.

‘Oh, ik leidde dat af uit de naam van de hoeve, neem me niet kwalijk. Mijn naam is Molleman.’

‘Ik heet Kobus Groot en mijn naam heeft dus niks te maken met de naam van de hoeve. Maar wat je vraag betreft, kan ik je vertellen dat het huisje van rietdekker Henk Buring is. Diens moeder heeft er de laatste jaren van haar leven in gewoond en nu staat het huisje leeg. Als je er meer van wilt weten, dan moet je maar met Henk gaan praten. Hij woont recht tegenover de kerk, dus dat is makkelijk te vinden.’

‘Bedankt voor de tip, meneer Groot.’

‘Als je mijn buurman wordt, dan zou ik dat “meneer” maar weglaten; dat zijn wij hier niet zo gewend. Zeg dan maar gewoon Kobus en hoe heet jij?’

‘Ik heet Herman.’

‘Als het doorgaat dat je hier komt wonen, dan moeten we maar eens verder praten. Tot